

moesson getrotseerd en zouden wij, zooals we vooruitzagen, iederen dag door regen een kletsnat pak halen om niet te vinden wat we zochten. Dat zou toch jammer zijn. Maar in elk geval wilden we ons overtuigen van de waarheid der inlichtingen. In de nabijheid der Kampong Pari Kesit werd een premie uitgelooft van een dubbeltje voor den eerste, die de gezochte plant zou vinden. O, uitnemend premiestelsel! Nauwelijks hadden de koelis ten volle begrepen, wat van hen verlangd werd, of achter heggen en struikgewas waren zij verdwenen om de uitgelooftte belooning te verdienen. En werkelijk, met een glunderend gezicht kwam spoedig de eerste met pari kesit opdagen. Wat een plezier voor ons hem zijn welverdiende belooning te kunnen geven. En met welke gewaarwordingen zal de vinder zijn belooning in ontvangst genomen hebben, vooral toen later bleek dat niet één plant, maar honderden van deze soort te krijgen waren, want spoedig ontdekten wij er ook bij hoopen. De premie werd dan ook zeer spoedig verlaagd, eerst tot één cent per exemplaar en toen betaalden we voor vijf exemplaren slechts een cent. De koelis moesten er nog genoeg werk voor doen, want de planten stonden veelal midden in de pagers en hieruit moesten zij worden opgedolven, geheel gaaf, met wortel en al, dit was de uitdrukkelijke voorwaarde om aanspraak te kunnen maken op de belooning van één vijfde cent. Spoedig hadden we echter honderd mooie exemplaren bij elkaar. Het hoofddoel van den tocht was nu feitelijk bereikt, maar natuurlijk ging het niet aan de botanische exploratie van het plateau, waar we nu eenmaal mee begonnen waren, en die aan reis- en vervoerkosten al een niet onaanzienlijk bedrag geveigd had, halfweg te laten steken.

(Wordt vervolgd).

JACHTAVONTUREN IN CEYLON.

(Vervolg).

Om 8¹/₂ uur, bereiken we moe en stijf Bibile, waar ik de koelies aantref. We haasten ons naar het „rest-house”, en na een stevig maal, een taaie dorpskip en wat rijst en curry, naar bed.

Den volgenden morgen worden we om 4 uur gewekt door den slaperigen „boy” en weldra zijn we op weg naar Ekeryankumbra. (Laten we in 't vervolg deze plaats maar als E. aanduiden!).

Spoedig zijn we in dichte jungle, maar het heldere maanlicht helpt ons en vroolijk beginnen we onze 12 miles. Alles rondom ons is nog in diepen slaap, geen vogel doet zich hooren. Nu en dan wordt de stilte verbroken door het eentonig gezang van een der koelies, meestal ter eere der thuis gelaten vrouwen of dat de Dorai veel zal mogen schieten. Om de 5 miles houd ik even halt. Het is nog heerlijk koel, maar toch drukkend, en de vliegen beginnen ons al hard te vervelen.

Een scherp, kort geblaf en over den weg haast zich een schuw klein hert, hier bekend als het „red-deer” of „barking-deer” (*Cervulus muntjac*).

Nu en dan passeeren we eenzame hutjes, of een ossenwagenkamp, waar de ossen-drijvers reeds druk bezig zijn hun morgenrijst te koken.

Enkele groeten worden gewisseld, maar de meesten verstaan het taaltje van mijn koelies niet. In deze streken, waar ze maar weinig met Tamils in aanraking komen, en nog minder met Europeanen, spreekt een Sinhalees maar zeer zelden tamil. Daar ik echter vrij wel geen sinhaleesch ken, zal ik me toch met tamil moeten behelpen.

Enkele nachtuilen worden opgeschrikt en vliegen met onhoorbaren vleugelslag, als groote schaduwen dicht langs ons heen.

Hazen bij menigte in het frissche gras langs den weg, en ik kan de verzoeking niet weerstaan er een over den kop te doen buitelen. Het is een „*Lepus nigricollis*”, of zwarthalshaas, zoo genoemd naar de eigenaardige zwartfluweelen vlek in den hals. Andere soorten komen hier in Ceylon niet voor, zoover me bekend is, maar deze is over het algemeen, kleiner van stuk en meer lichtgrijs gekleurd dan onze Langoor in Holland, een groot volwassen exemplaar weegt nauwelijks 5 pond.

Een slang glijdt over den weg. „Pamboe, pamboe”, en Sina Mutto laat bijna van schrik mijn kodak vallen. Het is nu goed warm geworden, maar we haasten ons niet en tegen acht uur bereiken we het „resthouse” en ons doel.

Het heele dorp E. bestaat uit twee armoedige hutten, enkele rieten huisjes voor de koelies, die aan den weg werken en het „resthouse”.

Spoedig heb ik een man gevonden, die de omstreken goed kent; het is een Maléalam uit Voor-Indië. Hij zal als „tracker” fungeeren en snijdt geweldig op over z'n talrijke ontmoetingen met beren, buffalo's en over het vele andere wild, dat we zullen te zien krijgen. Wel, ik wil geen oogenblik verliezen, en een 10 minuten later zijn we in de jungle.

Langzaam, zoo min mogelijk geluid makende, droge takjes en bladeren mijdende volgen we het smalle voetpad. Nu komen we op een kleine, open grasvlakte, hier en daar bezet met dichte struikboschjes met geweldige doorns.

Overal omwoelde aarde, en de sporen van wilde varkens, ook herten schijnen er aan het werk geweest te zijn. De zware afdrukken van den „Sambur” (*Cervus unicolor*) zijn duidelijk te onderscheiden van den lichter en voetafdruk van het „gevekte hert” (*Cervus axis*) of van de puntige sporen van het wilde zwijn (*Sus cristatus*).

Hier passeeren we het graf van een dorpsbewoner, door doornen takken beschermd tegen het opgraven van jakhalzen. Hoevelen onzer zouden hem zijn stille laatste rustplaats, verre van alle aardsche gedruis, daar niet benijden!

We trekken nu door jonge jungle en volgen voor het gemak de door kudden buffels gebaande wegen door het dichte kreupelhout, of kruipen langs de kleine stroombeddingen. Dat is nog de beste manier om ongemerkt een „glade”, „telawa” of open plek met gras, te naderen. Het droge zand dempt elken stap. Een enkele haas schrikt op, een groot stekelvarken *Hystrix lencura* „schiet” enkele zwart-witte pennen, ik noem het liever „verliest ze”, want het schieten heb ik nog nooit waargenomen, en maakt zich uit de voeten.

Een kleine boschkat, donkerbruin gevlekt, waarschijnlijk *Felis rubiginosa*, wordt buitgemaakt en het mooie zachte huidje met de lange staart is een goede aanwinst, of liever begin voor de te vormen collectie. Van vogels merken we weinig. Het is reeds te laat in den morgen en de hitte onverdragelijk. Daar ritselt iets boven ons hoofd. Een groote eekhoorn springt van tak tot tak of zeilt over naar een anderen boom. We volgen het in den looppas. Het schot valt en de tweede buit is veroverd. Het blijkt een mooi exem-

Cervulus muntjac.

plaar te zijn van de „vliegende eekhoorn”, (*Pteromys oral*), ter grootte van een marter, donkergrijs gekleurd. We gaan nog wat verder, ontmoeten enkele apen, die met veel geschreeuw haastig wegvluchten; maar het grootere wild heeft reeds lang zijn rustplaats opgezocht in de dichte jungle.

Na „tea”, als de erge hitte wat verminderd is, trekken we er weer op uit, nu in andere richting. Het terrein is schitterend. Hoog gras, waar we nog juist boven uit kunnen kijken, afgewisseld door doornboschjes. Alles begint nu langzamerhand te ontwaken. De hitte is aanmerkelijk minder geworden. Van uit de vlakke trekken we door een kleine strook jungle. Halt! wat beweegt zich daar? Als een slang glijdt Sina Tamby tusschen het onderhout door, de doornen schijnen op zijn glimmende, bruine huid geen vat te hebben, maar ik heb moeite hem bij te houden. Nu wordt je, als wijlen Absolon, vastgehouden door de lange vangarmen der groote klimplanten en lianen, dan weer onbarm-

„Addicken, Sina-Mutto en Sina-Tamby”.

hartig toegetakeld door reuzen doornen. Ieder oogenblik houden we halt, het is alsof we nu in een broeikas wandelen. Sina Tamby keert zich angstig om en wijst met bevendende vinger voor zich uit. Ik denk niets meer of minder dan een „rogue” (eenzame, gevaarlijke olifant) te zien, maar hoe ik kijk en tuur, m’n onge oefend oog onderscheidt niets, dat maar eenigszins op een dier lijkt. „Pandi, pandi!” Ja toch, nu zie ik het. Een 40 meter voor ons uit staat een groot moederzwijn met 8 à 10 baby-zwijntjes. „Schiet niet Dorai! Pawam!” (heb medelijden). Wel het komt niet in me op dit vreedzame schouwspel van moederliefde te verstoren. Ze heeft ons reeds lang bemerkt en met hevig geknor en gestamp van den voorvoet roept ze haar familie bij elkaar en kijkt woedend in onze richting. Door den kijker kan ik goed de witte slag tanden onderscheiden.

Sina Tamby is echter niets op zijn gemak. Het zijn zulke helden, deze Tamils! Graag had ik dan ook een sinhaleesch tracker gehad, die zijn minder bang en men kan meer er op vertrouwen in een oogenblik van werkelijk gevaar.

We laten de biggen familie met vrede en kruipen verder. Vlakbij het ge-tok-tok van een boschhoender. Een takje breekt en met het eigenaardige geluid van een vliegende fazant, vlucht een beeldige boschhaan in veiligheid. Deze boschhoenders (*Gallus Lafayetti*) zijn over geheel Ceylon ver-spreid, zoo wel in Ceylon-country als in de bergstreken, en zeer talrijk maar vrij schuw. Toch zijn er gevallen bekend dat wilde boschhanen zich vermengden met gewone kippen en de gewone dorpskippen is dat dikwijls aan te zien. Een goede manier om ze naderbij te lokken is een opgevouwen zakdoek in de holte van de hand te plaatsen en er stevig op te klappen. De haan denkt, dat je een hen bent, die met de vleugels slaat, komt aanrennen en nadert soms tot op enkele meters, voor hij zijn vergissing bespeurt, wanneer het echter meestal al te laat is. Hoor je echter niets en gaat hij door met zijn vreemd gekraai, dan kan je er zeker van wezen, dat hij z'n harem bij zich heeft en je middel faalt. Er wordt wel eens beweerd dat de *Gallus Lafayetti* de voorvader van onze huiskippen zou zijn. De haan. beeldig goud en rood gekleurd, met zeer groote bloedroode kam, de hen eenvoudig bruin. Beiden doen het goed in gevangenschap, en leveren veel sport en een zeer lekker boutje aan den hongerigen jager. We zien nog een menigte andere vogels, velen mooi gekleurd, anderen heel eenvoudig en somber. Van grof wild is niets te bespeuren.

(Wordt vervolgd).

Buttel.

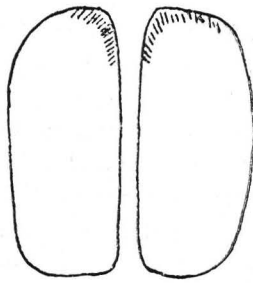

Fig. 1.
 $\frac{1}{3}$ ware groote

Sambur.

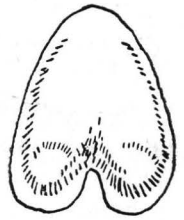

Fig. 2.
 $\frac{1}{3}$ w. groote

Panther.

Fig. 3.
 $\frac{1}{4}$ ware groote.

Jakhals.

Fig. 4.
 $\frac{1}{3}$ ware groote

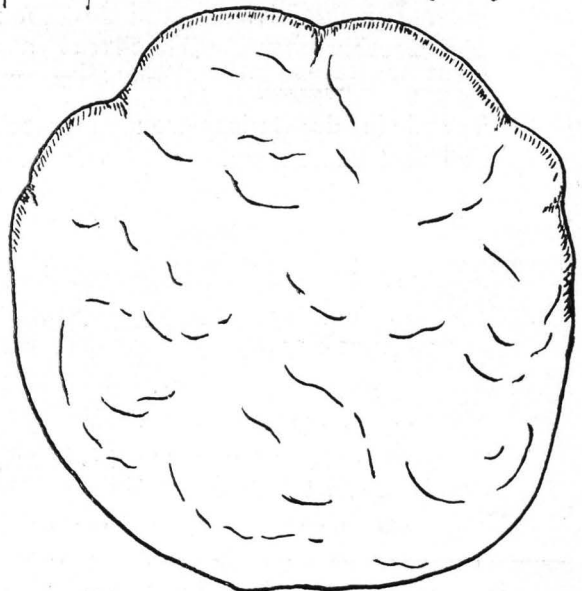

Fig. 5.
 $\frac{1}{6}$ ware groote.
olifant.